

Hồi 367

Phong ba tình cảm

Tường Tử thành.

Hoàng cung do Mộ Dung Vĩnh sửa sang lại từ Thái thú phủ đã bị hủy hoại nghiêm trọng khi Mộ Dung Thùy công thành, vì vậy Mộ Dung Thùy đã trưng dụng hoa trạch của một phú hào ở thành đông làm hành cung lâm thời. Y biết Kỷ Thiên Thiên thích yên tĩnh, nên đã dành riêng một tiểu viện độc lập ở hậu viên cho hai chủ tỳ năng.

Đêm nay tâm tình Kỷ Thiên Thiên rất tốt, không ngừng nói cười với Tiểu Thi.

Hai người đang nói nói cười cười thì Phong nương đến, thần sắc có chút nặng nề: “Hoàng thượng có lời mời Thiên Thiên tiểu thư”.

Kỷ Thiên Thiên và Tiểu Thi đều có chút ngạc nhiên, đã nhiều ngày nay họ chưa gặp Mộ Dung Thùy, giờ y vừa trở lại đã đòi gặp Kỷ Thiên Thiên vào lúc đáng lẽ phải nghỉ ngơi, xem ra tình hình có vẻ hơi bất bình thường.

Kỷ Thiên Thiên chau đôi mày liễu nói: “Đã muộn như vậy rồi!”.

Phong Nương ghé miệng vào tai nàng thì thầm: “Xin tiểu thư bỏ quá cho! Hoàng thượng trở về từ một canh giờ trước, vừa về liền ngồi một mình trong tiểu đình ngoài trung viện uống rượu dầu dầu, cứ một chung rồi lại một chung, nhưng không ai dám khuyên giải, xem ra trong lòng hoàng thượng đang tràn đầy tâm sự, chỉ có tiểu thư mới giúp được người mà thôi”.

Kỷ Thiên Thiên cảm nhận được sự quan tâm và thiện ý trong ngữ khí của Phong Nương, tuy bà ta là người khiến nàng mất đi tự do, nhưng ngoài chuyện đó ra, Phong Nương chỉ như một vị trưởng bối từ hòa, chăm sóc nàng hết sức chu đáo, từ chuyện ăn ở đến đi lại, không gì là không cẩn thận.

Nàng đưa mắt nhìn Tiểu Thi, thấy ái tỳ cũng lộ thần sắc hoang mang, biết Tiểu Thi không nghe được những gì Phong Nương vừa nói với mình, liền khẽ gật đầu, đứng dậy nói: “Thi Thi nghỉ sớm đi! Không cần đợi ta về đâu!”.

Tiểu Thi liền kháng nghị: “Tiểu Thi đợi tiểu thư về để thị hầu người nghỉ ngơi”.

Kỷ Thiên Thiên mỉm cười, rồi theo Phong Nương rời khỏi tiểu viện.

Khi hai người bước đi trên con đường đá vụn dẫn đến đại sảnh đường, Phong Nương đi trước bỗng dung thở dài một tiếng.

Kỷ Thiên Thiên ngạc nhiên hỏi: “Đại nương có sao lại thở dài như vậy? Có phải lần này sẽ nguy hiểm không?”.

Phong Nương đáp: “Ta chưa bao giờ thấy Hoàng thượng uống rượu như vậy cả, có điều tiểu thư trí tuệ thông minh, chắc cũng biết phải ứng phó thế nào thôi”.

Kỷ Thiên Thiên biết Phong Nương nhắc nhở mình đối với Mộ Dung Thùy cần phải dĩ nhu chế cương, trong lòng thầm cảm kích, tuy rất muốn hỏi chuyện liên quan đến Yến Phi, nhưng cuối cùng vẫn nhịn không nói ra lời.

Đêm nay tâm trạng nàng rất tốt, khiến nàng có lòng tin có thể ứng phó với mọi chuyện. Ngày kia, nàng sẽ mãn kỳ hạn bách nhật Trúc cơ, sau một khoảng thời gian ủ rũ chán nản, cuối cùng nàng cũng phấn chấn trở lại, toàn tâm toàn ý tu hành theo phương pháp Yến Phi đã chỉ dạy, hai ngày gần đây lại càng có thành tích. Chỉ cần nghĩ đến sắp có thể cùng ái lang tâm linh tương thông, đấu trí của nàng lại dâng lên mãnh liệt, giờ nàng có thể đối mặt với bất cứ chuyện gì.

oOo

Tống Bi Phong và Lưu Dụ ngồi bên bờ nam Đại Giang, nhìn dòng sông cuộn cuộn chảy về Đông, trong lòng đều không muốn lên tiếng.

Nơi này nằm ở Thượng Du Kiến Khang, cách Kiến Khang khoảng hai dặm đường, rừng cây um tùm, bờ đối diện có một thôn làng nhỏ, ẩn ước nhìn thấy ánh lửa bập bùng.

Tống Bi Phong cuối cùng cũng không nhịn được mà lên tiếng: “Sao tôn tiểu thư lại khóc đau khổ vậy?”.

Lưu Dụ thầm nhủ may mà hắn không nhìn lên, bằng không lúc y nhìn thấy Tạ Chung Tú khóc trong lòng mình, không biết sẽ liên tưởng ra chuyện gì nữa? Phân biệt môn đệ đã khiến cao môn và hàn môn trùng trùng phân cách, hàn sĩ như gã mà ôm một nữ tử quý tộc vào lòng, đây là đại tội không thể tha thứ. Cho dù là Tống Bi Phong tâm tính thoải mái, nhưng hắn đã có một thời gian dài phục vụ Tạ An, những tư tưởng này chỉ e đã bám rễ trong đầu hắn, tự nhiên cũng khó lòng mà chấp nhận được, huống hồ đối phương lại là Tạ Chung Tú?

Nghĩ đoạn gã bèn cười khổ nói: “Tôn tiểu thư cho rằng mình phải chịu trách nhiệm với cái chết của Đạm Chân”.

Nói ra câu này, gã không khỏi có chút hối hận. Tống Bi Phong vị tất đã hiểu gã và Vương Đạm Chân thực sự có ý đồ bỏ trốn, nếu để họ Tống truy vấn tiếp, gã biết trả lời ra sao đây? Đồng thời cảm giác lúc ôm Tạ Chung Tú trong lòng khi nãy cũng ủa về trong gã. Trên một phương diện nào đó, cảm giác ấy so với ôm Vương Đạm Chân trong lòng còn kích thích hơn gấp bội, bởi vì đối với gã, Tạ Chung Tú so với Vương Đạm Chân còn cao xa vời vợi hơn nhiều. Đương nhiên là gã hoàn toàn không có một chút dã tâm nào với nàng, lại càng không biểu thị gã chuyển tình cảm đối với Vương Đạm Chân sang Tạ Chung Tú, nhưng gã hiểu mình sẽ vĩnh viễn không thể nào quên được khoảnh khắc gần gũi ấy.

Quả nhiên Tống Bi Phong ngạc nhiên thốt lên: “Cái chết của Đạm Chân tiểu thư thì liên quan gì tới tôn tiểu thư?”.

Lưu Dụ giờ hồi hận cũng đã muộn, đành phải đem chuyện bỏ trốn kể ra với hắn.

Tống Bi Phong nghe xong thì im lặng hồi lâu, một lúc sau mới thở dài nói: “Không ngờ là có chuyện này! Chẳng trách lão đệ thường xuyên u uất không vui”.

Lưu Dụ ừ ừ cúi đầu không nói gì.

Tống Bi Phong cười khổ nói: “Nếu ta sớm biết có chuyện đó thì hôm nay tuyệt đối không để người gặp tôn tiểu thư đâu”.

Lưu Dụ thâm thở dài, giọng cười nói: “Sau này ta cũng không gặp nàng nữa”.

Tống Bi Phong nói: “Về phía lão đệ người thì ta không lo lắng, nhưng lại rất lo cho tôn tiểu thư. Tình trạng hiện nay của người rất giống với Đạm Chân tiểu thư, Tư Mã Nguyên Hiễn xưa nay đều mê đắm mỹ sắc của tôn tiểu thư, mà tên tiểu tử ấy lại là một trong những người tiểu thư ghét nhất. Đừng nhìn tôn tiểu thư thường ngày quy quy củ củ, sự thực thì người rất kiên cường can đảm, tính cách phản kháng rất cao, chứ tuyệt đối không chịu khuất thân trước sự an bài của người khác đâu. Chỉ cần xem chuyện tôn tiểu thư dám sắp xếp cho người và Đạm Chân tiểu thư bí mật gặp nhau là đã biết người không hề chịu ảnh hưởng của tư tưởng quý tộc Kiến Khang rồi”.

Lưu Dụ nhớ lại ánh mắt của Tạ Chung Tú lúc gã rời khỏi, trong lòng chợt thoáng cảm thấy rung động. Nhìn từ bất cứ góc độ nào, giờ gã cũng tuyệt đối không nên để mình cuốn vào vòng xoáy tư tình nhi nữ, đặc biệt là đối với đệ nhất kiều nữ của Kiến Khang cao môn vọng tộc Tạ Chung Tú, điều này e rằng cả Vương Hoàng xưa nay luôn tích cực ủng hộ gã cũng khó lòng mà chấp nhận được. Huống hồ giờ đây gã còn không thể đào tẩu lần thứ hai.

Nghĩ đoạn, đành gật đầu nói: "Tôn tiểu thư phát tiết tâm sự trong lòng rồi thì không sao nữa đâu!".

Tống Bi Phong trầm giọng nói: "Nếu có thể lựa chọn, ta sẽ tìm cách để hai người trốn đi cho xong, ta không nỡ nhìn thấy tiểu thư nuốt hận gả vào Tư Mã gia, dẫm lên vết xe đổ của đại tiểu thư năm xưa".

Lưu Dụ giật mình tròn mắt lên nhìn Tống Bi Phong.

Tống Bi Phong ngửa mặt nhìn bầu trời đêm, khóe mắt lấp lánh một hai giọt anh hùng lệ, thê lương thở dài nói tiếp: "Sự ra đi của An công và đại thiếu gia đã gây nên đả kích nghiêm trọng đối với tôn tiểu thư. Cái chết của đại thiếu gia càng khiến nàng khó chấp nhận được. Giờ đây, trong lòng nàng mong mỗi nhất chính là có một vị anh hùng đến cứu nàng ra khỏi khổ ải đắng cay này, mà Tiểu Dụ người chính là người được phụ thân mà tôn tiểu thư sùng bái nhất lựa chọn làm truyền nhân. Trước đây có lẽ tôn tiểu thư không để ý đến người lắm, nhưng giờ đây, ôi! Ngoài người ra thì còn ai mang lại được hy vọng cho nàng đây?".

Lưu Dụ thầm kêu không hay, đối với gã, Tạ Chung Tú giờ đang mang nặng tâm trạng muốn bồi thường cho gã, còn gã thì vì Huyền soái và Đạm Chân mà không thể ngoảnh mặt làm ngơ với nàng. Lần này thật khiến người ta phải đau đầu.

Tống Bi Phong bồi hồi cảm xúc nói tiếp: "Hẻm Ô Y hào môn mà hai nhà Vương, Tạ đại biểu, vốn là thế tộc phương Bắc, nhưng từ sau khi hai vị hoàng đế Hoài, Mẫn từ trần, Lạc Dương, Trường An lần lượt thất thủ, thì các thế tộc Trung Nguyên đều theo Tấn thất thiên di về phương Nam, an định ở mảnh đất còn sót lại này. Hai nhà Vương, Tạ vốn là thế tộc đứng đầu, chỉ hận một nỗi giờ cả Vương gia, Tạ gia đều đã đến thời khắc hoàng hôn, không thể nào vực dậy được nữa".

Lưu Dụ quả quyết nói: "Chỉ cần một ngày Lưu Dụ này còn sống, ta sẽ quyết chiến đấu đến cùng cho sự vinh nhục của Tạ gia".

Tống Bi Phong lắc đầu nói: "Đại thế đã mất, sức người không thể挽 hồi được. Trước mắt mối nguy lớn nhất của Tạ gia chính là không có người thừa kế, gia phong làm Tạ gia nhà đạo tuông truyền ngược lại đã trở thành gánh nặng của gia tộc, khó thể cùng đi tiếp với sự chuyển vận của thời thế. An công từng nhiều lần nói chuyện này với ta, hơn nữa còn dự đoán được tình hình này sẽ xuất hiện, lo lắng con cháu Tạ gia sau này không thể kịp thời điều tiết để phù hợp với cục thế biến đổi không ngừng mà trở thành vật hy sinh của thời đại. Ôi! Thật bất hạnh là An công đã đoán đúng, hơn nữa kẻ đầu sỏ gây ra tai họa lại chính là con ruột của người!".

Nói đoạn hần quay sang nhìn Lưu Dụ, thở dài: “Lưu Dụ người quật khởi chính là đại biểu cho sự chấn hưng của thế lực hàn môn. Sau khi nắm được đại quyền, lão đệ người cũng không thể chỉ đứng ở góc độ người kế thừa đại thiếu gia mà suy tính mọi chuyện, mà phải lấy đại cục làm trọng, dù cho người vẫn niệm tình Tạ gia, nhưng khi tình thế phát triển đến mức Tạ gia trở thành chướng ngại lớn nhất của người thì tự nhiên không còn nhân tình thế cố gì nữa cả đâu”.

Lưu Dụ nghiêm mặt đảm bảo: “Tổng đại ca yên tâm, Lưu Dụ này không phải là hạng vô tình vô nghĩa đó đâu”.

Tổng Bi Phong nói: “Tại vì người vẫn chưa ở vị trí đó. Ta rất hiểu tâm trạng của đám con cháu cao môn vọng tộc, để ta nói thẳng cho người hay! Loại như tên tiểu tử Tạ Hồn ấy, y vĩnh viễn không bao giờ coi trọng chúng ta đâu. Bất luận người toàn tâm toàn ý với y thế nào, trong mắt y, cùng lắm chúng ta cũng chỉ là hai tên nô tài hữu dụng mà thôi. Hà! Ta thật hy vọng có ngày được nhìn thấy dáng vẻ hối hận không kịp của tên tiểu tử đó. Có phải ta rất mâu thuẫn không?”.

Lưu Dụ hiểu được tâm trạng của hần, nhưng lại không biết nên an ủi thế nào, Tạ gia giờ đúng là đang đại họa lâm đầu, mà gã thì không tìm được bất cứ biện pháp nào có thể thay đổi được tình hình này.

Tổng Bi Phong tựa như đã quên những chuyện cũ từ lâu, chậm chậm nói: “An công trước nay đều rất coi trọng đại thiếu gia, ra sức tài bồi người, nhưng chưa từng nặng lời một câu với thiếu gia. Thời thiếu niên đại thiếu gia cũng rất có khí phái của công tử quyền quý, ưa phong lưu tự thưởng, lại giống như những con cháu cao môn khác thích những thứ mới lạ quái dị, chẳng hạn như có một thời gian thiếu gia rất thích đeo thắt lưng tím và túi thơm, eo lưng còn giắt một chiếc khăn hoa nữa. An công không thích cách ăn mặc đó, nên đã yêu cầu thiếu gia dùng túi thơm khăn hoa làm vật cựa, thắng rồi thì đốt hết trước mặt đại thiếu gia. Từ đó thiếu gia không bao giờ ăn mặc như vậy nữa”.

Lưu Dụ không thể tưởng tượng được Tạ Huyền ăn chơi xa hoa qua lời kể của Tổng Bi Phong, đồng thời cũng cảm nhận được gia phong của Tạ gia và hồi ức hoài niệm của họ Tổng đối với một đoạn thời gian Tạ gia thi tửu phong lưu, đáng tiếc những ngày tháng tươi đẹp ấy đã một đi không trở lại, hần và gã ngoài việc ngồi trơ mắt ra nhìn Tạ gia sụp đổ thì không còn làm gì được nữa.

Cảm giác bất lực đó tựa như có muôn ngàn con độc trùng đang cắn xé tim gã.

Tổng Bi Phong u uất nói tiếp: “Ta thật sự rất mâu thuẫn, ta vừa hy vọng chúng ta có thể mang tôn tiểu thư đi càng xa càng tốt, lại biết đó là chuyện tuyệt đối không nên làm và

cũng không thể làm. Ta vừa muốn tên Tạ Hồn đó nhận được một bài học xứng đáng, nhưng lại sợ y chịu đựng không nổi”.

Lưu Dụ biết trong hai người cần có một kẻ tỉnh táo, nếu không biết đầu lại vì nhất thời xúc động mà làm nên chuyện sai lầm, mà kẻ sai lầm đó rất có thể lại chính là gã.

Điểm bất đồng giữa gã và Tống Bi Phong là trên vai gã còn rất nhiều gánh nặng vô hình, nỗi nhục của Đạm Chân, kỳ vọng của Hoang nhân, sự bảo bọc của huynh đệ Bắc Phủ binh dành cho gã, tất cả đều khiến gã không thể vì một chút tư tình nhi nữ mà vứt bỏ tất cả.

Lưu Dụ trầm giọng nói: “Tồn tiểu thư có thể thích ứng với cuộc sống ở Biên Hoang Tập không? Nàng có thể bất chấp sự vinh nhục của Tạ gia chăng? Nếu nàng rời khỏi Kiến Khang, sẽ ảnh hưởng gì đến đại tiểu thư đây?”.

Tống Bi Phong nghe mà á khẩu vô ngôn.

Lưu Dụ miễn cưỡng đứng dậy nói: “Chúng ta trở về Quy Thiện tự thôi!”.

oOo

“Ngồi đi!”.

Kỷ Thiên Thiên nhìn thẳng vào mục quang của Mộ Dung Thùy, trong lòng không khỏi thâm kinh hãi. Nàng chưa từng thấy Mộ Dung Thùy như vậy bao giờ, đôi mắt vốn thâm trầm sâu lắng giờ vẫn lên đầy những tia máu li ti, không còn cảm giác bình tĩnh lạnh lùng như trước nữa. Suýt chút nữa thì nàng muốn nhấc chân bỏ chạy, có điều đây đương nhiên là hạ hạ chi sách, nàng có thể chạy được đi đâu đây? Chẳng trách Phong Nương đã cảnh cáo nàng từ đâu. Kỷ Thiên Thiên thoáng suy nghĩ rồi cuối cùng cũng ngồi xuống đối diện y.

Mộ Dung Thùy nói với Phong Nương: “Không còn chuyện gì nữa! Người có thể trở về nghỉ ngơi!”.

Phong Nương lo lắng liếc nhìn Kỷ Thiên Thiên một cái, rồi khom mình rời khỏi trung viện.

Mộ Dung Thùy nâng hồ rượu lên rót đầy chén của Kỷ Thiên Thiên, sau đó mỉm cười nói: “Chung này chúc cho Thiên Thiên mãi mãi thanh xuân, ngọc thể an khang”.

Kỷ Thiên Thiên đành chạm chun với y, tửu lượng của nàng cực cao, dù là rượu mạnh thì mười chung cũng chưa đủ để nàng say, sợ là chỉ sợ cho đối phương mà thôi.

Mộ Dung Thùy cơ hồ như không có ý muốn chuốc cho nàng say, cạn hết một chung rồi định thần nhìn nàng thở dài nói: “Thiên Thiên vẫn coi Mộ Dung Thùy ta là địch nhân sao?”.

Kỷ Thiên Thiên cảm nhận được nỗi thống khổ của Mộ Dung Thùy y, biết tâm trạng y lúc này vô cùng bất ổn định, chỉ cần nói sai một câu, rất có khả năng sẽ dẫn đến một hậu quả vô cùng đáng sợ. Liệu y có mất hết sự kiên nhẫn hay không?

Nghĩ đoạn nên nàng chỉ điềm đạm nói: “Uống rượu nói chuyện đáng lẽ là chuyện vui ở đời, Hoàng thượng đâu cần phải nói những chuyện khiến người ta mất hứng như vậy chứ?”.

Mộ Dung Thùy thoáng ngạc nhiên, kể đó liền gật đầu nói: “Đúng! Có câu ầm tửu tâm hoan, tâm khổ thì mất hứng quá, đêm nay nhất định nàng phải ở đây cùng ta giải sầu đó!”.

Kỷ Thiên Thiên thầm kêu không hay, nếu Mộ Dung Thùy uống rượu đến quên cả bản tính, thì nàng phải ứng phó thế nào? Cuối cùng, nàng đành gượng gạo nói: “Hoàng thượng vừa mới đại phá Mộ Dung Vĩnh, thống nhất Mộ Dung Tiên Ti, đáng lẽ nên vui mới đúng, sao lại có vẻ tâm sự trùng trùng như vậy?”.

Mộ Dung Thùy trùng mắt lên nhìn nàng, trầm giọng nói: “Tâm sự? Tâm sự của ta Thiên Thiên phải rõ hơn bất cứ ai mới đúng, chỉ cần Thiên Thiên chịu để Mộ Dung Thùy này vào mắt, thiên hạ này còn có chuyện gì khiến Mộ Dung mỗ phải để tâm nữa chứ? Hà! Thiên Thiên hiểu được nỗi lòng ta chăng? Mộ Dung Thùy này cả đời tung hoành vô địch, cho dù đứng lên để vị, hoàn thành đại nghiệp thống nhất ta cũng chẳng coi ra gì. Chỉ có Thiên Thiên chịu mở lòng để đến với ta, mới là chuyện có thể khiến ta động lòng nhất trên thế gian này”.

Kỷ Thiên Thiên thầm kêu hồng hét, nếu đêm nay mình không thể dẫn đạo Mộ Dung Thùy để y phát tiết nỗi u sầu trong lòng sang một hướng khác, thì chỉ e cách duy nhất để giữ lấy tấm thân thanh bạch chính là tự đoạn tâm mạch, lấy cái chết để biểu bạch tấm lòng của mình với Yến Phi. Nghĩ đoạn nàng bèn ung dung với tay nhắc hồ rượu lên, rót đầy chung cho y và cho mình, không phải là muốn Mộ Dung Thùy say càng thêm say, mà chỉ là muốn kéo dài thời gian suy nghĩ một biện pháp lưỡng toàn kỳ mỹ để thoát thân.

Mộ Dung Thùy chăm chú nhìn nàng không chớp mắt.

Kỷ Thiên Thiên rót đầy chung của Mộ Dung Thùy, thấy những tia nhìn cuồng dại xạ ra trong mắt đối phương, liền chậm chậm nói: “Đã lâu lắm rồi ta không uống rượu!”. Nói ra câu này, trong lòng đầu nàng chợt hiện lên hình ảnh cùng hưởng thụ một bình Tuyết Giản Hương với Yến Phi trong hầm rượu của Biên Hoang Đệ Nhất lâu, không khỏi thầm thở dài một tiếng.

Đến khi rót rượu cho mình, nàng lại ung dung nói tiếp: “Lần uống rượu trước là cùng uống với cha nuôi ở Vũ Bình đài bên sông Tần Hoài. Cha nuôi của ta là người rất tài giỏi, quy ẩn thì phong lưu tiêu sái, xuất thế thì hiển hách phi thường, khi thoái ẩn thì là phong lưu danh sĩ, xuất thế liền là phong lưu tể tướng, cả đời phong lưu, chẳng những không vong tình với thiên hạ mà còn không vong tình với sơn thủy, khiến cho những kẻ gọi là danh sĩ khác đều phải lấy làm hình tượng noi theo”.

Mộ Dung Thùy không ngờ nàng đột nhiên nhắc đến Tạ An, lấy làm ngạc nhiên, song mục thoáng hiện lên vẻ suy tư.

Kỷ Thiên Thiên thăm thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần Mộ Dung Thùy chịu động não suy nghĩ, lý trí sẽ có cơ hội khống chế tình cảm. Những lời này của nàng hết sức xảo diệu, khiến Mộ Dung Thùy hiểu người mình thưởng thức tuyệt đối không thể là kẻ hạ lưu. Nàng lại cố ý nhắc đến Tạ An, cũng chính là nhằm bệnh bốc thuốc, khiến Mộ Dung Thùy có thể nhìn vào phong phạm tiêu dao tự tại của Tạ An mà phản tỉnh lại tình hình trước mắt của mình, rồi nhận ra mà dừng cương trước vực.

Kể đó nàng lại nâng chung lên nói: “Để Thiên Thiên kính Hoàng thượng một chung, chúc Hoàng thượng mãi mãi anh hùng cái thế, hào khí ngất trời!”.

Hai câu cuối cùng lại càng lợi hại, nếu Mộ Dung Thùy không muốn nàng thất vọng vì đã nhìn lầm người, đêm nay y chỉ có thể quy quy củ củ, không thể có bất cứ điều gì quá đáng.

Mộ Dung Thùy nâng chung lên, nhìn thứ rượu sóng sánh trong đó, rồi ngẩn người ra như phỗng đá.

Kỷ Thiên Thiên khẳng định y gặp phải chuyện không như ý, mượn rượu giải sầu, định mượn cơn say để giải quyết quan hệ dằng dặc giữa nàng và y. Y đã gặp phải chuyện gì thất bại? Lẽ nào là liên quan đến Yến lang và huynh đệ Thác Bạt Khuê của chàng?

Kỷ Thiên Thiên ung dung nâng chén lên uống cạn, rồi nói “Đây là chén cuối cùng của đêm nay”.

Mộ Dung Thùy ngược mắt nhìn nàng, song mục lộ thần sắc xấu hổ, ử rữ đặt chén rượu chỉ vừa nhấp môi xuống bàn đá, cười khổ nói: “Ta cũng uống nhiều rồi”.

Kỷ Thiên Thiên thăm thở phào, biết y đã khôi phục lại thần trí bình thường, một trường nguy hiểm đã trở thành quá khứ.

Mộ Dung Thùy ngửa mặt lên nhìn trời, bình tĩnh nói: “Nếu có một ngày ta bắt sống được Yến Phi, đồ ước của ta và Thiên Thiên vẫn còn chứ?”.

Kỷ Thiên Thiên thầm nhủ ta chưa từng đáp ứng người điều gì, đây chỉ là suy nghĩ của người, đồng thời cũng thầm giật mình, bởi vì với tác phong cá tính của Mộ Dung Thùy, nếu không chắc chắn y sẽ tuyệt đối không nói ra. Lẽ nào ta đoán sai? Yến lang đang rơi vào thế hạ phong, bất cứ lúc nào cũng có thể bị sinh cầm?

Nghĩ đoạn, nàng bèn thở dài nói: "Hoàng thượng thành công rồi hãy nói chuyện này được không".

Mộ Dung Thùy đưa mắt nhìn nàng, những tia máu nhỏ li ti kia đã không cánh mà bay, chỉ còn lại thần quang lấp lánh, hiển lộ công lực sâu không thể dò, mỉm cười nói: "Bất luận trên chiến trường hay trên tình trường, có một đối thủ như Yến Phi đúng là chuyện khoái lạc ở đời. Sau trận chiến ở Biên Hoang Tập với Yến Phi, mỗi ngày ta đều luyện công trước lúc trời sáng, trước khi đi ngủ thì tĩnh tọa điều tức. Ta chờ đợi ngày được cùng hắn tái chiến cũng khát khao như chờ đợi ngày Thiên Thiên bị tấm lòng chân thành của ta làm rung động vậy".

Kỷ Thiên Thiên chỉ biết ngây người ra nhìn y, nhất thời nói không nên lời.

Mộ Dung Thùy trở lại vẻ ung dung bình tĩnh, chậm rãi nói: "Ta đi sai một nước cờ, cũng may là vẫn còn có thể bổ cứu. Tối qua ta đã hòa ước với Điều Trường, đồng ý không xâm phạm nhau, vì vậy chuyện ở đây có thể tạm thời gác lại. Kẻ nào dám coi thường Mộ Dung Thùy này, cũng đều phải trả ra một cái giá thảm khốc mà y không thể chịu nổi".

Kỷ Thiên Thiên cúi đầu nói: "Muộn rồi! Thiên Thiên phải trở về thôi!".

- o O o -